

Vsak večer zvoni zdravamarijo in z malim zvončkom še za duše v vicah. Ne preslišimo zvončkovega glasu, ki tako milo kliče. Če gremo mimo pokopališča, vselej se spomnimo vernih duš. Če srečamo pogreb, mislimo na verne duše. Ko gremo zvečer spat, bodi naša misel pri ubogih dušah v vicah. Ves november in vse življenje radi ponavljajmo lepo molitev:

Gospod, daj jim večni pokoj — in večna luč naj jim sveti.

Naj počivajo v miru. — Amen.

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»No, Tone Grahut, kako si kaj óni mesec posnemal svetnike?« je Čeferinova Marjančka pičila Grahuta.

»Svetnika posnemati ni tako lahka reč,« se umakne Grahut.

»Jaz sem posnemala sveto Terezijo. Ko je bila še otrok, sta šla z bratcem, da bi mohamedancem oznanjala sveto vero in umrla mučeniške — —«

»Marjančka Čeferinova, za mučeništvo pa je še premalo korajže v tebi.«

»Saj ne mislim tako! Le za misijone sem dajala. Ko so mi dali doma, da bi si kupila zemljico za malico v šoli, pa sem rajši dala za misijone, čeprav sem bila malo lačna.«

»Jaz sem pa Janeza Kancijana, da se nisem od takrat nobenkrat zlagal,« se pohvali Štefenakov Tinče.

»Nobenkrat zlagati se — to ni tako lahko!«

»Enkrat bi se bil kmalu. Vprašali so me, zakaj me ni tako dolgo iz šole. Kako, če sem bil pa zaprt!

Že sem imel laž na jeziku, da so nas župnik poklicali, da bi jim jabolka obirali, ko sami ne morejo na jabolano — pa kar bo, bo, sem si mislil, in povedal po pravici: zaprt sem bil. Potlej je pa še doma padalo. Zlagal se pa nisem!«

»Tone Grahut jih pa ni nič posnemal,« pikne spet Marjančka.

Tone Grahut hoče že povedati, kako je slednji dan dajal malico Andrejčkovemu Jožku, ki so doma tako revni, čeprav tudi Grahutovi niso bogati; kako se tudi on ni nobenkrat zlagal in je moral klečati, ko je nekoč po pravici povedal, ko bi bil lahko utajil; kako si je ves mesec prizadeval, da bi zvečer zbrano molil rožni venec, ko vendar nihče ne more reči, da bi bil rožni venec tako kratkočasna molitev — pa zmisli se, da so bili svetniki ponižni ter zapre že odprta usta in molči.

Listopad — november.

1. Vsi svetniki.

Videl sem veliko množico, ki je nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov in rodov in ljudstev in jezikov; stali so pred prestolom in Jagnjetom, oblečeni v bela oblačila in s palmami v rokah. In klicali so z močnim glasom: »Zveličanje našemu Bogu, ki sedi na prestolu, in Jagnjetu!« (Raz. 7; 9, 10.)

Kraljica vseh svetnikov, prosi za nas!

Vsi svetniki in svetnice božje, prosite za nas!

2. Verne duše.

Sil peklenskih

reši, Gospod, njih duše!

Naj počivajo v miru!

Amen!

4. Sv. Karol Boro-
mej, milanski nadškof,
nas uči: Vse sedanje živ-
ljenje je šola, kjer se mo-
ramo samo tega učiti, ka-
ko bi srečno umrli. Kako
naj srečno umro tisti, ki
se tega nikdar niso učili!

Bodite pripravljene; zakaj ob uri, ko ne mislite,
bo prišel Sin človekov. (Luk. 12; 40.)

10. Sv. Andrej Ave-
linski je bil doktor Sv.
pisma in svetnega prava. Šest
in dvajset let star se da po-
svetiti v mašnika. Ko nekoč
pri cerkveni pravdi brani ne-
kega prijatelja, se mu spolz-
ne med zagovorom iz ust laž.
Zvečer pride domov, vzame Sv.
pismo in bere: Usta, ki go-
vore laž, umore dušo. Ta beseda ga tolikanj prevzame,
da se nad tem malim grehom razjoka in takoj odloži
službo pravdnika.

Dokler je sapa v meni in dihanje od Boga v mojih
nosnicah, ne bodo govorila moja usta krivice in moj
jezik ne bo zmišljeval laži. (Job. 27; 3, 4.)

11. Sv. škof Martin je bil sin poganskega po-
veljnika. Tako je bil tudi sam v mladih letih vojak.
Že takrat se je pripravljaj na sv. krst. Ko je nekega
mrzlega žimskega jutra jahal s tovariši na sprehod,
zagleda pri mestnih vratih berača, napol nagega, ki
prosi vbogajme v imenu Jezusovem. Martin nima de-
narja. Kaj stori? Meč potegne in si razpolovi vojaški
plašč: polovico ga da beraču, z drugo polovico se
ogrne sam. Nekateri tovariši se mu posmehujejo, drugi
ga občudujejo. Ponoči pa se mu v spanju prikaže
Kristus, ogrnjen s polovico Martinovega plašča, in
reče angelom, ki so ga spremljali: »S tem plaščem
me je odel še nekrščenelec Martin.« Nag sem bil in ste
me oblekli. (Mat. 25; 36.)

13. Sv. Stanislav Kostka, poljski svetnik in kakor sv. Alojzij zgled mladini, je bil že v otroških letih tako sramežljiv, da ga je kar rdečica oblila ali je celo omedlel, kadar je le slišal kakšno nespodobno besedo. Zato je oče, plemič, večkrat rekel gostom, če je hotel kateri kakšno bolj prostaško reči: »Tiho o tem, sicer se bo Stanko tako zamaknil, da ga bomo morali od tal vzdigniti.« To svojo sramežljivost je ohranil Stanislav vse žive dni in ni omadeževal krstne nedolžnosti z nobenim grehom. Ko je ležal na smrtni postelji, ga vprašajo sobratje, ali je pripravljen umreti. Ves vesel odgovori z besedami psalmistovimi: »Pripravljeno je moje srce, o Bog, pripravljeno je moje srce.« Osemnajst let star je kot novinec Jezusove družbe izdihnil svojo čisto dušo, izgovarjajoč sladki imeni: Jezus in Marija. O kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti, zakaj njegov spomin je večn, ker je v časti pri Bogu in pri ljudeh. (Modr. 4; 1.)

19. Sv. Elizabeta, zavetnica revežev in siromakov, je nekoč nesla pod plaščem kruha, mesa, jajc in drugega živeža, da bi ga razdelila ubožcem. Kar stopi pred njo njen mož, deželni grof, Ludvik: »Pokaži, kaj neseš!« Elizabeta odgrne plašč in glej, grof vidi same bele in rdeče rože, da tako lepih še nikdar videl ni. — Nekoč drugič, ko je bil grof zdoma, vzame

Elizabeta v grad gobavega dečka, ki ga je bil zapustil ves svet, ga skoplje, pomazili z oljem ter položi v svojo posteljo. Ko se grof vrne, ga njegova mati, ki Elizabeti ni bila preveč naklonjena, brž vede v spalnico in zbadljivo reče: »Pojdi, boš videl čudež svoje

Elizabete!« Ludvik stopi k postelji, jo odgrne, pa na mesto gobavca zagleda podobo — križanega Zveličarja.

Lomi lačnemu svoj kruh in vodi ubožce in potikavce v svojo hišo; ko vidiš nagega, ga obleci! (Iz. 58; 7.)

22. Sv. devica in mučenica Cecilija je rekla biričem: »Za Kristusa umreti, se ne pravi, pokončati svojo mladost, temveč jo prenoviti, dati malo prahu in prejeti zanj zlato, tesno in nizko stanovanje zamenjati za palačo, dati minljivost in dobiti zanj neminljivost.«

Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil. Kdor pa svoje življenje za stran mene izgubi, ga bo našel. (Mat. 16; 25.)

24. Sv. Janez od Križa, ki je preobilo trpel v življenju, je klečal nekoč pred razpelom. Kar zasliši glas: »Janez, kakšno plačilo hočeš za vse delo, ki si ga storil zame?« Janez ne odgovori. Ko pa zasliši iste besede še vdruživ in vtretjič, spozna, da je glas od Boga, in reče: »Gospod, zate trpeti in biti zaničevan!« Če s Kristusom trpimo, bomo z njim tudi poveljani. (Rim. 8; 17.)

25. Ko je bila sv. devica in mučenica Katarina še poganka, zagleda nekoč v sanjah sila lepo kraljico s prelepim detetom v naročju. Kraljica pokaže Katarino in vpraša dete: »Kako ti je všeč ta deklica?« Dete se obrne v stran in reče: »Ni lepa, ker še ni krščena.« Ta prikazen od sile prevzame Katarino: da se poučiti v sv. veri in prejme sv. krst. V noči po krstu se ji spet prikaže lepa gospa z detetom. Zdaj se dete samo skloni h Katarini, se ji ljubo nasmehlja ter ji natakne dragocen prstan na roko.

Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan; kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen. (Mark. 16; 16.)

30. Poganski sodnik je obsodil sv. Andreja, apostola, Petrovega brata, na križ. Ko so ga pripeljali na morišče ter je zagledal križ, je stegnil apostol roke in že od daleč klical: »O dobri križ, ki imaš vso lepoto od udov Gospoda našega Jezusa Kristusa, kako dolgo že hrepenim po tebi, te srčno ljubim, sem te brez prenehanja iskal in te slednjič s hrepenečo dušo le našel; sprejmi me od ljudi in me vrni mojemu Učeniku, da me po tebi sprejme, ki me je po tebi odrešil.« Po teh besedah Andrej poljubi križ, se sleče in se da privezati nanj.

O sveti križ, življenja luč,
o sveti križ, nebeški ključ,
ponižno te častimo,
zvestobo obljubimol

S. Darina:

Najboljši mamici.

*O Marija, božja Mati,
radi Te imamo vsi;
saj smo Tvoji otročiči
naša mamica — si Ti.*

*Vse življenje naše bodi
z nami, o Marija Ti,
da nobeden, prav nobeden
izmed nas se ne zgubi.*

*Da nekoč pri Tebi — Mati
zopet bomo se sešli
vsi, prav vsi, ki zdaj smo Tvoji,
Tvoji tudi v večnosti.*